

gives paa et tidligere Trin. Udkastet har efter Fleertallets Mening heldig deelt Statens og Sigtedes Tary imellem. Gaaſte at forbyde Forhør vilde ofte være til Skade for Sigtede og farligt for Staten, fordi mangen Dplysning kun fuldstændig kan opklares, naar Sigtede kan udspørges. Der er stillet stærkt Værn mod Misbrug, idet Sigtede frit kan svare eller nægte at svare, ja endog advares, forinden han svarer; saaledes som Udkastet har givet Reglen, er det ved Overbeviiſning, at denne Regel ligesaa ofte vil tjene til at værne om Uſkyld som opklare Skyld: begge Dele al Undersøggelses Opgave. Vi kunne ikke udførligt dvæle ved dette Punkt, men vi skulle blot ſige, at naar man paaberører sig Englands Exempel til Efterfølgelse, da har den engiſte Lovgivning i vigtige Sager tidligere tilstedt Forhør, og det er dets Misbrug og ikke dets Brug, der har gjort, at det iſølge Sædvane retten er bortfalbet; og naar Frantsrigs Exempel anføres til Advarſel, da er dette Lands hemmelige, vidtgaaende, ſtarpe Inſpektion væſentlig forſkjellig fra, ja endog modsat det her foreſlaaede Forhør.

Udvalget foreſlaaer, at „ſamt“ i 4de Linie (§ 94) forandres til „og kun“.

Forøvrigt have vi Intet at erindre imod Udkastets Beſtemmelſer om Fængſling og Sikkerhedsſtillelſe; kun ved § 98 ſkulle vi foreſlaae en lille Forandring, idet Fængſling formentlig ikke ubetinget ſkal anvendes i de der nævnte Tilfælde.

Ved Udkastets Beſtemmelſer om Gyns- og Skjønſforretninger (§§ 101—104) ſkulle vi kun bemærke, at ſaadanne i Reglen forſt bør foretages, eſterat Undersøggelse er indledet, hvorom en Beſtemmelſe i § 101 vil udkræves. Eſterat Undersøggelſen er indledet, ſkjønnes ikke rettere, end at Dommeren, naar han dertil finder Anledning, maa kunne lade foretage en ſlig Forretning, uden Henſyn til Politiebedsmændens Indſtilling. En Beſtemmelſe foreſlaaes i den Anledning tilføjet Udkastets § 101.

Udkastet har i Samklang med Grundlovens § 86 beſtemt, at Huusundersøggelse i Reg-

len kun kan foretages i Medfør af en Retskjendelſe (§ 108). Herfra er imidlertid ved § 109 gjort en meget væſentlig Undtagelſe. Udvalget ſtal ikke benægte, at det ſtundom kan være farligt for den offentlige Sikkerhed at udsætte en ſlig Undersøggelſe, indtil en Retskjendelſe kan erhverves, men man har dog troet, at den nævnte Undtagelſe fra Reglen er holdt i ſaa almindelige Udtryk, at det er et Spørgſmaal, om den lader sig forene med Grundlovens Bud, og man ſtal derfor foreſlaae en Forandring i Paragrafens Affatteſe, ſom vil forhindre Misbrug, og ſom ſynes bedre forenelig med Grundlovens Regel, idet Undtagelſen begrænses og nøiere beſtemmes.

Ved Siden deraf foreſlaaer Udvalget ved en ny Paragraf beſtemt, at Huusundersøggelse, ſaaledes ſom for Tiden er Tilfældet, kan foretages uden Retskjendelſe, naar den Paagældende udtrykkelig indvilger dertil, hvilket ikke ſynes at kunne have nogen Betænkeliſhed.

Foretages Huusundersøggelse, uden at den i § 106 omtalte Forbring er gaaet forud, ſinder Udvalget det rigtigt, at Anmeldelſe uophødelig gjøres til Dommeren, der under Sagen afgjør, om Betingelſerne for Undladelſen have været tilſtede. Vi ſkulle derfor foreſlaae de fornødne Forandringer i § 112.

Med Henſyn til de i § 113 omhandlede Undersøggelſer, der ere begrundede i beſtaaende ſærlige Love, da ſkjønnes ikke rettere, end at de, der hjemles ved Blafat 26de Juli 1837 § 6 og Forordning 14de Mai 1845 §§ 9—13, ere unødvendige, hviſaarſag vi foreſlaae, at de bortfalde. Paa den anden Side foreſlaaes en Tilføining til denne Paragraf, da de anførte Beſtemmelſer ikke ere udtømmende, ſaa at en almindelig Henviſning til den beſtaaende Lovgivning bør træde i Stedet for Angivnelſen af de enkelte Lovbud.

Unødvendigheden af en Retskjendelſe ved Beſlaglæggelſe og Undersøggelſe af Breve og andre Papirer (§ 114) vil neppe være hjemlet alene derved, at en ſlig Forretning foretages i Forbindelſe med en Huusundersøggelſe, hvorimod hiin bør ſtaa i en nødvendig Forbindelſe med denne.